

med. Det kan ikke nytte, at vi herhjemme vil lave os en særlig Værdi for Penge. Vi vil risikere, at vore Penge gaar ud af Landet, hvis vi sætter en ret lav Rente paa Indlaan i Sparekasser. Det er kun ganske faa Aar siden, at ret betydelige Beløb af danske Penge stod i vort Naboland paa den anden Side af Sundet. I den sidste Tid er en Del kommet tilbage, men hvis vi vil lave en kunstig Rente, som ikke staar i Forhold til, hvad Verdensprisen er paa Penge, risikerer vi, at betydelig større Beløb gaar længere bort, til de Steder, hvor en større Rente kan faas. Og saa er der det, at ved en saadan Foranstaltning vil vore Pengeinstitutter maaske komme til at savne en Del af det Indlaan, de hidtil har haft, og hvormed de støtter det danske Erhverv, Midler, som man vistnok meget daarligt kan undvære her i vort Land. Den højtærede Minister udtalte nede i Folketinget, saa vidt jeg erindrer, om denne Bestemmelse, at det var en Plet paa Loven, men da Solen ogsaa havde Pletter, vilde han tage den. Ja, jeg vil sige, at vi Mennesker kan jo nu en Gang ikke faa Pletterne bort af Solen, men denne Plet paa Loven er jo Menneskeværk, og det kunde dog være, at vi ved fælles Bestræbelser kunde faa den bort.

Jeg skal dernæst gaa over til at gøre nogle Bemærkninger om de selvsupplerende Sparekasser, som det foreslaas skal have et Repræsentantskab paa 25 Medlemmer. De er jo nu som Regel styrede af 6—8 Medlemmer. Saa vidt jeg ved, er det og har altid været absolut gode Institutioner, hvor Folk med stor Tryghed har anbragt deres Penge, maaske netop fordi disse faa Personer har været bekendte Folk, som man har haft Tillid til. Naar nu denne Kreds skal udvides til 25, vil det, i alt Fald i mange mindre Byer, maaske slet ikke være saa let at finde dertil egnede Medborgere. En Sparekasses Styrelse skal dog være Folk, der indgyder en vis Tillid, og Tilliden vil maaske blive mindre, fordi der indenfor den større Kreds kan blive flere, som man ikke synes om. Og det er absolut ikke nødvendigt for en Mand at sætte sine Penge netop i den eller den bestemte Sparekasse. Der er mange Eksempler paa, at Folk rejser til en Naboby eller en anden, fjernere liggende By eller rejser fra Provinsen ind til København for at sætte deres Penge ind i en Sparekasse langt borte fra det Sted, hvor de bor. Man er jo ikke stavnsbunden til at benytte den og den bestemte Sparekasse, hvis man ikke har Tillid til

en enkelt Sparekasse, ja, saa benytter man en anden. Jeg tror, at det har overordentlig meget at sige, at det Tillidsforhold, hvorpaa disse gamle Sparekasser er vokset op, fremdeles bliver opretholdt og styrket. Dertil kommer ogsaa, at det vist meget let vil blive ret dyrt, i alt Fald for de smaa Sparekasser, med dette store Repræsentantskab. F. Eks. i Loven om Københavns Havn er det vist ligefrem forbudt, at der gives Diæter eller Tantieme, eller hvad det nu hedder, til Bestyrelsen, men det er ikke forbudt her, og selv om de paagældende kun skal have et ringe Vederlag, maaske en halv Snes Kroner pr. Møde, for at deltage i Repræsentantskabsmøder 4—5 Gange om Aaret, bliver det straks en ret betydelig Byrde, der lægges paa disse Sparekasser. Meningen er jo dog ikke, at der skal oprettes en Række „Ben“ for ærede Medborgere. Naar 7—8 Mand har kunnet klare Ledelsen godt hidtil, kan de vist ogsaa klare den i Fremtiden. Jeg tror, at Sparekasserne er fuldt saa vel tjente hermed og ogsaa Befolkningen i dens Helhed.

Jeg skal derefter ganske kort berøre det Punkt i Sparekasselovforslaget, at man med Hensyn til Basis for Beholdningernes Opgørelse er gaaet op til en halv Snes Aars Gennemsnitskurs. Den højtærede Minister nævnede, at det hidtil kun havde været 3 Aar, og at der nu var blevet foreslaaet 5 Aar, hvilket i Folketinget var blevet sat op til en halv Snes Aar. Jeg tror, at det er et Lejlighedsforslag, som her er kommet frem. Man skal, naar man giver Love, der skal række ud over et langt Aaremaal, være overordentlig varsom med at indsætte Bestemmelser, der dikteres af øjeblikkelige Forhold. Jeg skønner ikke rettere, end at denne Bestemmelse er indsat med Henblik paa den Situation, vi i Øjeblikket befinder os i. Derfor er det vist overhovedet meget farligt at give Love under en saadan Situation, thi det kan ikke undgaas, at vi hver især paavirkedes af de øjeblikkelige Forhold, og at dette, uden at man egentlig selv vil det, giver sig Udslag i de Ændringer, vi ønsker indført. Man tænker ikke over, at det kun er en Øjeblikssituation, vi gennemlever, medens Loven skulde bestaa i en lang Aarrække. Jeg tror, det er forkert at lægge Gennemsnittet af en saa lang Aarrække til Grund for Opgørelsen. Naar private Folk skal opgives deres Formue til Skatteansættelse, skal de foretage Opgørelsen efter de Kurser, der var satte paa deres Papirer den sidste Dag i det gamle Regnskabsaar. Der er ikke